

NEPŘÍTEL
MÉHO
NEPŘÍTELE

Kateřina Petrusová

FRAGMENT

Nepřítel mého nepřítele

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:
Pavel Kantorek – Žoužel a jiné povídky
Dušek Václav – Victor Hugo – Bídníci
Dušek Václav – Alexandre Dumas – Hrabě Monte Christo
Václav Klaus – Zápisky z cest

Kateřina Petrusová
Nepřítel mého nepřítele – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NEPŘÍTEL
MÉHO
NEPŘÍTELE

NEPŘÍTEL MÉHO NEPŘÍTELE

Kateřina Petrusová

1.

Stála jsem u zdi, levou pŕlku obličeje bolestivě pŕitisknutou k hru-
bé omítce. Jednu ruku jsem si váhou vlastního tĕla drtila o budo-
vu, druhou mi ten parchant zkroutil za zády tak, že jsem jen čeka-
la, kdy mi rameno povolí a vykloubí se. Jenže rameno nebylo to, co
mĕ teď trápilo nejvíc.

Pŕesně ve výši srdce se mi do zad zarývala hlaveň.

Vĕdĕl zatracenĕ dobře, co dělá.

Zato já netušila, co jsem udĕlala špatně. Nebylo to poprvĕ, kdy
jsem pracovala venku v utajení, ale bylo to poprvĕ, kdy mĕ někdo
odhalil. A zrovna ve chvíli, kdy byla celá jednotka pŕipravená k za-
týkání a jedinĕ, co jsme potŕebovali, byl záznam o pŕedání zboží.
Stačilo, aby mi řekl *Nazdar, tady je tvých deset gramů, rozporcuji si
to a zítra mi pŕines prachy, jinak tě zabiju*. Pak rychlá akce a kromĕ
sebevĕdomĕho Tora, který byl mezi místními narkomany čím dál
oblíbenĕjší, bychom dopadli i většinu jeho dealerů.

Mĕlo to vyjít. Stokrát jsme to se šéfem procházeli, stokrát jsme
krok za krokem plánovali a řešili, co by se mohlo podĕlat. Než
jsem dneska odešla z mrňavĕho bytu, který se na poslední tři tĕd-
ny stal mým domovem, Kennedy několikrát zkontroloval, jestli
není z žádnĕho úhlu poznat, že jsem ozbrojená a mám odposlech.

Do prdele, mĕlo to klapnout!

Tak proč mi teď Toro prostřelí srdce zezadu mým vlastním ru-
gerem?

„Taková hezká holka by se nemĕla zahazovat s policajtama.“
Jeho dech mi byl nepŕijemný. Jednala jsem s ním už několikrát,
provĕřoval si mĕ, zpovídal, ale vždycky z dostatečné vzdálenosti.
Až teď jsem si uvĕdomila, jak moc mi vadí, že se na mĕ tak lepí.

Dělalo se mi z toho fyzicky špatně. I když, určitě v tom velkou roli hrála i hrůza, která mě ochromovala.

„Podcenilas mě, vid’?“ Vyžíval se v tom. Vychutnával si mě, zatímco jeho poskoci ve zmatku utekli pryč a já mohla jen doufat, že je někdo pochyťá.

Nespěchal. Přestože věděl, že ho slyší mí kolegové. Nebo možná právě proto.

„Víš, možná kdybych bral tyhle sračky, prošlo by ti to. Ale já si nehodlám ničit zdraví. Tobě maminka neříkala, že zdraví máme jen jedno?“

Jo. Předpokládala jsem, že bude sjetý. Působil tak. Věčně se šklebil, pochechtával, trousil nesmyslné poznámky, se spokojeně unaveným úsměvem civěl dlouhé minuty do blba. Hrál to. Přes hlaveň v zádech a bolest v rameni jsem potřebovala jednu odpověď.

„Věděl jsi o mně od začátku?“

„Ne,“ řekl bez zaváhání. „Ale neškemrala jsi o dávky pro sebe, ačkoliv jsi vypadala sjetě. Myslel jsem, že okrádáš mě nebo šidíš zákazníky, tak jsem si tě začal hlídat.“

Evidentně nejsem tak dobrá herečka, jak jsem myslela. Prosit o dávku zdarma mě vážně nenapadlo. No, teď už je to stejně všechno v hajzlu. I přes vyděšený tlukot svého srdce jsem postřehla, že se blíží sirény. Teď se mě zbaví. Čekala jsem, že mi hlavou prolétne celý život – mluví o tom všichni, kdo se dostali do podobné situace, ne? Místo toho jsem si uvědomila, že máma s tátou budou úplně zničeni a Zack nejspíš nebude vědět, že chci kremaci. Protože k tomuhle tématu jsme se za ten rok ještě nedostali.

„Je dobře, že se bojíš.“ Jeho hlas zněl spokojeně, tlak na mých zádech povolil a ruger se poděl neznámo kam. Pohladil mě po tváři. *Pohládl.* Sráč. Neuvědomila jsem si, že mi tečou slzy, dokud je nerozetřel. „Jak se jmenuješ?“

„Lena,“ zopakovala jsem svoje aktuální jméno.

„Ne,“ zarazil mě. „Jak se jmenuješ doopravdy, policajtko!“ Pokusila jsem se zavrtět hlavou, což způsobilo jen to, že mě začala od povrchových odřenin pálit další část tváře. Ruger byl zpátky, tentokrát na mých bedrech.

„Buď mi řekneš, jak se jmenuješ, nebo ti prostřelím břicho. Bude to hodně bolet. Nerozmýšlej se dlouho, musím zmizet.“

Znělo to, jako by mi dával nějakou nabídku. Přestože jsem věděla, že dělám hroznou blbost, věřila jsem, že moje jméno mě zachrání. A Tora pak chytíme, ne? Stejně by se dozvěděl, jak se jmenuju. Chytrý je na to dost.

„Joan Westová.“ Úplně jsem viděla, jak šéf mrštil sluchátky o stěnu auta. Bylo mi to jedno. On tu nestál.

„Hodná, Joan. Pamatuj si, že tohle mám u tebe. Jednou si to vyberu.“

A najednou byl tlak pryč. Nohy mi podklesly v kolenou a sjela jsem na zem, neschopná jakkoliv zareagovat. Slyšela jsem jen dupot jeho bot, pitomých skejťáckých kecek. Toro vypadal, jako by mu bylo šestnáct. Oblékal se tak. Velmi snadno splynul s místním prostředím. Jestli ho nemají na mušce chlapi ze střechy, po svých ho nikdo nechytí. Zmizí za prvním rohem, seběhne do metra a bude pryč.

A já ležím v tom bordelu na zemi a brečím jak malá holka.

Další dupot, hodně bot, těžkých. Zásahovka. To brzo.

„Jsi v pořádku?“ Teplé ruce mi zvedly hlavu a otočily ji. Zkoumavý pohled hnědých očí, nic víc z něj nebylo vidět.

„Jo,“ hlesla jsem téměř neslyšně. Přestože měl zajistit místo, odložil zbraň, volnou rukou si vytáhl kuklu na čelo a vypadal ustaraně. Zrovna od něj bych to nečekala; potkali jsme se párkrát na střelnici a on se choval jako hulvát, namyšlený blb. Moc rád se chlubil tím, že je ze zásahovky. Hlavně ženám.

„Kevin Idiot Palbot,“ zachraptěla jsem. Pobaveně se zazubil.

„Teď machruješ, vid? Já nevím, kdo tu právě prozradil svoje jméno novému drogovému králi.“

„Už král?“ Pokusila jsem se posadit. Pomohl mi a choval se nečekaně ohleduplně. „Když jsem nastoupila do terénu, byl to jen budoucí princ.“ Vtípky, byť sebetrapnější, pomáhají. Většina policistů by z fleku mohla dělat komediální výstupy, jen nevím, jestli by nám někdo tleskal.

„To bylo před odhalením a odzbrojením policistky, víš?“ mrkl na mě vesele.

„Ježíši, Jo!“ Podařilo se mi pohnout hlavou a uviděla jsem Kennedyho. Běžel ke mně a motal se do cesty sanitce, kterou někdo poslal až sem. Kdo asi. Šéf trval na vyšetření v nemocnici při každém pracovním úrazu. I Jackova nehoda se sešíváčkou se dostala do oficiálních statistik, protože co kdyby dostal tetanus, že.

„Uhni, Kenny!“ houkla jsem. „Jestli tě přejede sanitka, šéf se zblázní!“ Štíhlý, drobný černoch s vlasy zapletenými do copánků těsně u hlavy se otočil a vypadal překvapeně, že je za ním blikající auto.

„Nechápu, jak je možný, že jste v té vaší jednotce ještě všichni naživu,“ ušklíbl se Palbot a postavil se. Podal mi ruku, abych se mohla zvednout, ale zavrtěla jsem hlavou. Bylo mi zle. Motala se mi hlava a nohy jsem měla jako z tvarohu. Tentokrát se vyšetření nebudu bránit. Tentokrát jsem vážně mimo.

„Jsi celá, Jo?“ Kennedy už dřepěl u mě. Zavrtěla jsem hlavou. A pak jsem začala zvracet. Stihla jsem otočit hlavu, abych neohodila Kennyho, ale Palbotovy boty dostaly přímý zásah.

V nemocnici jsem po telefonátu Zackovi zvracela podruhé. Pak jsem asi hodinu brečela. Zdál se doopravdy zaskočený tím, že jsem si doma neposlechla vzkazy na záznamníku. Jeden z nich byl o tom, že už vážně nemá náladu na věčné čekání a že nedokáže žít s někým, kdo je tři týdny pryč s hromadou kolegů a dělá v policejním bytě kdoví co.

A ráno jsem zvracela potřetí. Podle lékaře, co přinesl výsledky všech těch nočních testů, to zcela odpovídalo pátému až sed-

mému týdnu těhotenství, které ukazovala hodnota nějakého hormonu.

Po propuštění z nemocnice jsem dala výpověď. Nastoupila jsem jako bezpečnostní specialista do agentury Davida, bývalého policisty z protidrogového; odešel dřív, než jsem nastoupila, ale Jack s ním pravidelně chodil na pivo a vlastně mu mě vnutil.

Amy se narodila o tři týdny dřív, ale jinak na ní stres, kterým jsme si prošly v samém začátku těhotenství, nezanechal žádné následky.

Tora se chytit nepodařilo. Zdálo se, že zmizel z města. Nedokázala jsem se tvářit, že se nic nestalo a že je to za mnou. Nechal mě jít, ale řekl, že si to jednou vybere. A já mu věřila.

O tři roky později

Ten den stál za prd už od samého rána. Zaspaly jsme, nenastartovala jsem auto, takže jsme musely autobusem. Nechaly jsme doma toho nešťastného malého růžového poníka, takže Amy předvedla v šatně školky obrovsky dojemnou scénu a matka jednoho ubrečeného kluka si mě pohrdavě měřila. Velký modrý kůň prostě nestačil. Do práce jsem dojela skoro o dvě hodiny později. Dave jako na potvoru zrovna něco potřeboval u sekretářky Katie, která navzdory svému něžnému jménu měřila přes metr osmdesát a měla černý pás v karate. Fungovala v podstatě jako reklama: Vidíte? I naše sekretářka vás dokáže ochránit před jakýmkoliv nebezpečím.

„Mám to říct nahlas?“ ušklíbl se na mě. Prošedivělé vlasy měl ostříhané úplně nakrátko a s hustým knírem vypadal jako mrož, ale u svých zaměstnanců včetně mě měl takový respekt, že se nikdo neodvážil mu tak říkat. Aspoň ne nahlas.

„Omlouvám se. Mám v háji auto.“ Nemohla jsem přiznat, že jsme zaspaly. Dave se ke mně vždycky choval výborně, ale byl pe-

dant. Vycházel mi vstříc, jak jsem potřebovala, ale na oplátku chtěl perfektní práci. A k ní patřila i dochvilnost.

„Tak si ho nech spravit,“ řekl ledově. Vzal si od Katie nějakou složku a odešel do své kanceláře. Nahlas jsem vydechla.

„Dneska je den debil,“ povzdechla si Katie. „Od rána na mě všichni ječeť. Chceš si taky zařvat?“

Poprvé za ten den jsem se usmála.

„Ne, děkuju. Ale ty si klidně posluž.“

Se smíchem se se mnou rozloučila a já zamířila k sobě. Oficiálně se moje pozice jmenovala Bezpečnostní konzultantka, ale ve skutečnosti jsem byla spíš něco jako koordinátor. Měla jsem na starosti větší akce, na které bylo potřeba tři a více našich lidí. Domluvila jsem s klientem průběh zakázky, ať už to bylo hlídání prostor, přeprava osob nebo zboží, nebo výuka sebeobranu. Pokud šlo o hlídání, prohlédla jsem si místo, kde se akce měla konat. Často si nás najímali bohatí lidé na zabezpečení oslav, svateb a večírků. Potom jsem připravila podklady a poslala je Davidovi. On sám vybíral lidi pro každou zakázku. Byl vzorným šéfem a v tomhle ohledu byla jeho důkladnost jedinečným vítaným. Nikdy jsme nepřišli o žádného člověka. Nikdy nebyl nikdo těžce zraněn. Žádná z hlídání osob nepřišla k úhoně. Byli jsme prostě newyorská jednička.

Sundala jsem si kabát, zula se z kozaček a zamířila do kuchyňky pro kafe a něco k snídani. Péče o zaměstnance byla další věcí, kterou jsme si tu nemohli vynachválit. Dave po mnoha letech ve státních službách věděl, že kafe a pár croissantů a koblih zdarma dokáže, že vás vaši lidé budou milovat.

Právě když jsem lila do hrnečku smetanu, objevila se ve dveřích Katie:

„Volají ze školky. Prý tam manžel zapomněl modrého My Little Ponny, tak jestli se pro něj jeden nebo druhý stavíte, nebo jestli ho mají schovat a vyzvednete si ho, až se vrátíte.“

Nechápavě jsem se na ni podívala. O čem to mluví?

„Nevěděla jsem, že máš manžela,“ mrkla na mě. „Je to vážně manžel, nebo jen s někým chodíš, a aby mu dali Amy, říkáš, že je tvůj muž?“

Smetana mi vypadla z ruky a krabička ten náraz neustála a praskla. Bílá tekutina se rozprskla po dlažbě, ale to už jsem neviděla na vlastní oči. Běžela jsem k recepci.

Prosím, prosím, ať je to omyl, ať je to omyl! Ať si spletli dítě! Musí tam být jiná Amy, co má ráda poníky, ne?

Ale když jsem popadla do náhle úplně ledové ruky sluchátko, věděla jsem, že to omyl není.

„Haló?“ vyhrkla jsem.

„Dobrý den, paní Westová. Nevím, jestli vám to sekretářka vyřídila, ale manžel tu zapomněl –“

„Jak vypadal?“ přerušila jsem učitelku. Zněla naprosto klidně, určitě se do telefonu ještě usmívala. Teď jsem doslova slyšela, jak se zarazila.

„Byl vysoký, tmavovlasý, v kabátu.“

„Hispanec?“ skočila jsem jí do řeči.

„Ano,“ souhlasila. „Tvrdil, že večer odjíždíte na dovolenou k rodičům a on se rozhodl vzít si volno už teď a vyzvednout Amy.“

„A ona s ním šla dobrovolně?“ Zvyšovala jsem hlas. Cítila jsem, jak každý kousek mého těla prostupuje hysterie. Věděla jsem, kdo ji vyzvedl. Nebo kdo zařídil, aby ji ten muž vyzvedl.

„No... Ano.“ Zaváhala. „Je pravda, že vypadala zmateně, ale váš muž říkal, že netušila, že pro ni přijde.“

„To nebyl můj muž,“ zařvala jsem už nahlas. „Dali jste moje dítě někomu úplně cizímu! Panebože, celou dobu pro ni chodím já, nikdo jiný! To vás nenapadlo to ověřit? V přijímacích papírech jsem jako osoba, která bude vyzvedávat Amy, napsaná jen já a naše chůva Marianne!“

Uvědomovala jsem si, že se kolem mě shlukli kolegové a David na mě něco gestikuluje, ale nebyla jsem schopná zareagovat. Bála

jsem se. Hrozně jsem se bála. Učitelka něco koktala, ale nerozuměla jsem jí. Pak mi Katie položila ruku na rameno, a upoutala tak mou pozornost.

„V kanceláři ti zvoní mobil,“ upozornila mě. Křikla jsem do sluchátka něco o žalobě a zahodila ho na stůl, abych se mohla rozběhnout k sobě.

Než jsem telefon vyhrabala z kabelky, zvonění přestalo.

„Ne! Ne!“ úpěla jsem se slzami v očích. Konečně jsem ho držela v ruce a vytáhla na světlo; jeden zmeškaný hovor. Potvrdila jsem ho, ale objevilo se, že volající měl skrytou identitu. Samozřejmě. „Panebože, ještě jednou, prosím,“ drmolila jsem zoufale.

„Co se děje, Jo?“ Skupinka lidí se přesunula k mému pracovnímu stolu. Nadechla jsem se, abych řekla, co se stalo, ale mobil znovu začal vyzvánět.

„Ven!“ řekla jsem rázně. „Hned!“ Nechtěla jsem, aby ten hovor ještě někdo slyšel. Poslechli bez ptaní, ale podle Davidova výrazu mi bylo jasné, že to nenechá jen tak. Po třetím zazvonění jsem byla v místnosti sama. Když jsem potvrzovala přijetí hovoru, prst se mi chvěl.

„Prosím.“ Spíš zašeptání.

„Ahoj, Joano.“ Nikdo mi neříkal Joana. Pro všechny, kdo mě znali, jsem byla Jo. Navíc jsem ten podivně pobavený tón poznala, přestože to byly skoro čtyři roky. Domlouvala jsem si s ním těch schůzek tenkrát několik.

„Kde je Amy? Dej mi Amy.“

Rozesmál se. „Jsi chytrá. To je dobře, proto jsem si tě vybral. Něco mi dlužíš, pamatuješ?“

„Vrať mi Amy a já udělám, co budeš chtít.“ Zkusila jsem to, přestože mi bylo jasné, že je to marné. I Toro byl hodně chytrý. Celou tu dobu byl prakticky neviditelný.

„Ale no tak. Podceňuješ mě, nebo se mě snažíš naštvat? Neče-

káš, že ti ji vážně dám, že ne?“ Pokořeně jsem zavrtěla hlavou, ačkoliv mě nemohl vidět.

„Neboj se. Amy je v pořádku. Je na bezpečném místě a stará se o ni žena, která vychovala čtyři děti. Nechci jí ublížit, ale musí ti být jasné, že potřebuju něco, kvůli čemu mě poslechněš. Potřebuju mít důvod pro to, abys udělala, co po tobě budu chtít.“

„A co chceš?“ zeptala jsem se. Zase mi po tvářích tekly slzy a já si neuvědomovala, že brečím. Tohle dokázal jen on.

„Maličkost, Joano. Potřebuju, abys pro mě někoho zabila.“

„Den na hovno.“

„Jo, to teda jo,“ souhlasil Johnny. Seděl vedle mě na sedadle spolujezdce a držel se madla na dveřích.

„Řekl jsem to nahlas?“

„Jo. A nejezdi jako prase. Nepotřebuju se nechat zabít v autě. Já ne.“

„Ha ha.“ Rozchechtal se. „Ne, opravdu to není vtipný,“ dodal jsem důrazně.

„Ale jo,“ nedal se. „A myslel jsem vážně, abys zpomalil. Jestli mě zmrzačíš, Sue tě zabije.“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Nemůže mě zabít. Jsem Tomův kmostr, a ona mě navíc má ráda.“

„No, to bys ji měl slyšet, když mi zavoláš uprostřed noci,“ zakřenil se Johnny. Ten chlap byl nezmar. Po celodenním jednání a vyjednávání, řešení a hádkách se všemi *strýčky* pořád ještě dokáže mít dobrou náladu. Nezdolný optimista. Dlouhým výdechem jsem vypustil vzduch z plic a zkontroloval v zrcátku, že se za námi neděje nic, co by mě mělo zajímat. Zařadil jsem se do odbočovacího pruhu a sjel z dálnice.

„Při těchhle podělanejch dnech se fakt těším do důchodu,“ řekl najednou Johnny.

„Jo.“ Naprosto jsem s ním souhlasil. Jen si ještě počkáme.

V přihrádce palubní desky se rozsvítil displej mobilu okamžik

předtím, než začal zvonit. Bylo skoro jedenáct v noci a já vážně neměl náladu na nějaký další hovor.

„Můžu to hodit z okna, jestli chceš,“ nabídl se Johnny. Zamračil jsem se na něj, ale nevypadal, že by si z toho něco dělal.

„Slyším,“ ohlásil jsem se. Číslo patřilo azylovému domu.

„Pane Bavetto?“ Nervózní ženský hlas. V pozadí nějaký hysterický jekot. Tak tohle mi rozhodně chybělo.

„Co se tam děje?“

„Je tu nějaká žena a chce, abychom ji tu ubytovali, ale vůbec ji neznám. Odmítá se hnout a tvrdí, že jestli ji necháme umrznout, bude nás chodit strašit. Chce mluvit se šéfem.“ Poslední slova už skoro šeptala. Asi jí došlo, co to říká za blbosti. Johnny se pobaveně šklebil.

„Vyhodte ji. Ať jde do Armády spásy, do útulku nebo do Červeného kříže. Řekněte jí, že je plno.“

„To jsme zkoušeli, ale je neodbytná,“ pípala žena.

„Tak ji nechte vyhodit! Hlídá tam někdo, ne?“

„Ano. Ale...“

„Ale co?“ Neříkal jsem to? Den debil.

„Pán z ochranky se ji snažil vyvést a ona mu asi vykloubila prst,“ zamumlala. Takováhle lidi zaměstnáváme. Výborně.

„Jedem tam, nejsme zas tak daleko,“ zahučel Johnny.

„Fajn. Jsme u vás do půl hodiny, tak jí řekněte, ať nikoho nemrzačí a počká.“ Hodil jsem telefon zpátky a vztekle praštil do volantu. „Nějaká kráva blbá bude dělat problémy o půlnoci?“

„Vysvětlíme jí to a někam ji pošleme,“ pokrčil rameny Johnny. „A ty se na ni můžeš vyřvat! Takže je to vlastně dobrý, ne?“

„Jdi do prdele, Johnny,“ zavrčel jsem. Dočkal jsem se jen dalšího chechotu. „Za ten tvůj optimismus tě jednou někdo zastřelí.“

„Jo. Ale jestli to budeš ty, tak mě nasereš.“

Zavrtěl jsem hlavou, a jakmile to šlo, otočil jsem se do prostisměru.

Azylový dům bychom rozhodně měli zrušit.

2.

Nebylo těžké hrát hysterickou, zničenou ženu, která se potřebuje ukrýt v azylovém domě. Ne když ten sráč měl Amy. Ne když jsem strávila většinu dne v nenápadném motelovém pokoji v Queensu a střídavě brečela bezmocí a zuřila neovladatelným vztekem. Toro byl celou dobu ledově klidný, a dokonce mi v jednu chvíli nabídl kapesník.

Kdyby tam nebyly další tři gorily a kdybych věděla, kde je Amy, v tu chvíli bych ho zabila. Takhle jsem ho mohla jen poslat do hajzlu, což ho pobavilo.

Jeden z těch jeho kumpánů byl Rus jako poleno. Čtyřicátník, malý, tak metr pětadesát, ale mohutný, se světlými nazrzlými vlasy a prasečím nosem. Ten typ, o kterém víte, že se od něj nedá čekat nic dobrého. A byl vzteky bez sebe. Myslel, že Jo, co má tu špinavou práci udělat, je chlap. Místo toho jsem na adresu, kterou mi nadiktoval po telefonu, dorazila já v kancelářském oblečení, na podpatcích a s kabelkou. Ječel na Tora, že se asi posral. Byl úplně brunátný, na moment dokonce zfialověl, až mě scestně napadlo, že možná dostane infarkt a budou tu na mě už jen tři. Nakonec to rozdýchal, ale po zbytek dne mi říkal jen *Ty děvko*.

Další dva byli průměrní. Věkem, výškou, váhou, vzezřením. Neměli na sobě žádné snadno zapamatovatelné znaky a já si nebyla jistá, jestli bych je dovedla popsat při sestavování identikitu. Nejspíš asi ne. Celou dobu se drželi stranou a tvářili se nezúčastněně. Patřili k tomu Rusovi, možná přímo jemu, kdo ví, a jen čekali, až jim někdo řekne, co mají dělat.

Toro trochu zestárl. Pořád jsem netušila, kolik mu je. Už před těmi skoro čtyřmi lety vypadal mladší, než byl, a ani teď se jeho

věk nedal odhadnout. Mohlo mu být něco mezi pětadvaceti a čtyřiceti, ale tipovala bych, že bude spíš někde kolem třicítky jako já. Potřebujete nějaký čas, abyste se dostali nahoru; na druhou stranu, těžko začnete prodávat drogy ve velkém až v pětatřiceti. Teď vypadal jako dokonalý úředník. Oblek, dlouhý kabát, decentní šála, kožená aktovka. Už mi nepřišlo tak neuvěřitelné, že mu ve školce dali Amy. Byla zvyklá na mé kolegy a nikdy jí nedělalo problém sprátelit se s někým dospělým. Byla moc malá na to, aby chápala, že se nesmí bavit s nikým, koho jí nepředstavím sama. A pokud jí Toro řekl, že jdou za mnou, pokud to učitelka odsouhlasila, nemohla jsem se divit.

Nenáviděla jsem toho chlapa.

Pokusila jsem se vyjednávat, ale zatrhł to hned v začátku. Był tak sebejistý! A já, přes všechny výcvik, hodiny psychologie, přes všechny poučky a poznatky z knih, jsem nedokázala uvažovat logicky. Ne pořád, jen v takových záblescích, které ale hned přebil mateřský pud. Byla jsem k ničemu.

Toro byl úplně opačného názoru. Pro zabití nepřítelè jsem údajně byla ideální. Ten by si k tělu nepustil žádného cizího chlapa, ne bez důkladného prověření. Jeho bodyguard prý byl ztělesněná podezřívavost. Dokonce ani mně se, podle Tora, nepodaří dostat se do jeho blízkosti nějak přímo.

„Jsou dvě možnosti. Luxusní kurva, ty si občas vezme domů.“ Zněl, jako by jen uvažoval nahlas. Seděl proti mně na rozviklané židli v malém pokoji, nohu přes nohu, ležérní, sebejistý. „Ale na to nevypadáš, to by ti nikdo nesežral.“ Nebyla jsem si jistá, jestli se mám cítit polichoceně, nebo dotčeně. Nakonec jsem nereagovala vůbec. Pobavilo ho to. „Druhá možnost je přesně podle tvého gusta. Budeš v utajení. Řekni, nestýská se ti po práci v terénu? Když sis hrála na maminku a hlídala oslavy narozenin bohatých dětíèek, nebylo ti líto, že nemůžeš do ulic, dělat, že jsi někdo jiný? Byla jsi dobrá. Vážně ti to nechybí?“

Hned na začátku mé *návštěvy* mi dal dost důrazně najevo, že nemá rád, když ho někdo přehlíží. Odmítla jsem mu odpovědět a naprosto nečekaně jsem dostala facku. Ne ránu pěstí, jen pořádný pleskanec. Aby bylo jasno, kdo je tu pánem. Proto jsem teď odpověděla. On určoval pravidla hry, ať se mi to líbilo, nebo ne.

„Ne. Nestýská se mi po tom.“ Byla to lež. Často se mi zdávalo o akcích v utajení, ať už opravdových, nebo nějakých fiktivních, čistě snových.

„Nevadí. I tak si to teď budeš moct připomenout.“

„Musíme se s tou děvkou takhle vybavovat? Proč jsem tu?“ Rus nebyl moc trpělivý. Toro se na něj usmál, na tváři blahosklonný výraz, a pokynul rukou k posteli.

„Udělej si pohodlí, Sašo. Před Jo je těžký úkol a potřebuje vědět, co se od ní čeká.“

„Neříkej jí moje jméno!“ Byl nervózní, hodně nervózní. Netušila jsem, co mají ti dva společného, ale Saša evidentně nebyl zvyklý na to, že by měl něco rozhodovat sám – a zároveň nesnášel pocit, že by měl mít Toro navrch. Kdyby byl Toro trochu normální, a ne sociopat bez špetky emocí, dalo by se toho využít a pár poznámkami bych je možná dokázala poštvat proti sobě, ale Toro byl vážně chytrý. A vypadalo to, že jemu osobně o nic nejde. Jako by celou tu věc domlouval pro někoho jiného.

„Věc se má tak,“ obrátil se zpátky ke mně. „Potřebujeme se zbavit jednoho velmi nepohodlného a zlého chlapíka. Kazí nám byznys, dělá naschvály, zabíjí naše lidi. Je to ten špatný, rozumíš mi?“ „A vy jste ti hodní,“ konstatovala jsem. Neznělo to sarkasticky, spíš překvapeně. Vnímání dobra a zla mají někteří lidé trochu pokřivené.

„Přesně tak.“ Odměnil mě úsměvem. Klidně rozepnul aktovku a vytáhl složku z recyklovaného tvrdého papíru. Podal mi ji. „Tohle,“ řekl a otevřel ji, než jsem ji stihla vzít do ruky. Uvnitř vypadala podobně jako policejní spis: fotka tmavovlasého muže

v tmavě šedém obleku, nastupujícího do auta. Moc z něj vidět nebylo. Další fotky a papíry s ručně psanými poznámkami; než jsem se stihla podívat blíž, Toro pokračoval a já si všimla jeho. Nejdřív musím zjistit, o co tu jde. Pořád jsem si nepřipouštěla, že to všechno myslí vážně. „Tohle je Robert Bavetta. Říká ti to jméno něco?“

Zavrtěla jsem hlavou. Přikývl.

„Myslel jsem si to. Tím líp pro tebe. Bavetta je součástí místní mafie. Talián.“

Zamračila jsem se. Když jsme byla ve službě, mluvilo se o tom, že z Balkánu se sem dováží ve velkém pervitin, ale o Italech ani slovo. Pokud nedělali do drog, byli mi úplně ukradení. Nevěděla jsem o nich nic.

„Všechno, co o něm a jeho rodině a spolupracovnících potřebuješ vědět, máš v těch papírech. Dám ti čas, aby sis je pročetla, pak je tu budeš muset nechat. Večer tě dovezeme k jejich azylovému domu a ty uděláš všechno pro to, aby si tě tam nechali.“

„On bude v azylovém domě?“ nechápala jsem.

„To těžko. Jen tě dostanu někam blíž, abys byla po ruce.“ Nechápala jsem, co tím myslí. Chce, abych ho zabila? Proč bych měla být jen po ruce? K čemu to bude? Zeptala jsem se ho. Vypadal zklamaně, asi čekal, že budu důvtipnější.

„Nedostaneš se k němu hned. Zabil by tě. On nebo jeho pobočník. Moc se s tím nesorou, jsou to vrahové, víš? Počkáš v tom domově a já zařídím, aby tě potřeboval mít u sebe. Má sekretářku a té se zbavíme. Bude nutně potřebovat záskok, někoho, komu bude moct věřit, což budeš ty. Chudinka zničená, zlomená. Týraná žena, které on a jeho nadace,“ to slovo spíš pohrdavě odfrkl, „zachránili život a pomůžou jí postavit se na vlastní nohy.“

Pocit, že je něco mnohem horší, než jsem myslela, se objevil z ničeho nic. Jednak mi s definitivní platností došlo, že to všechno myslí vážně. Pokud chci vidět Amy, musím zabít italského mafiá-

na. Druhá věc, kterou jsem si uvědomila, mě vyděsila ještě víc. Čas. Tohle nebude věc, která se vyřídí za pár hodin.

„Jak dlouho to bude trvat?“ Nedokázala jsem mluvit normálním hlasem, jen šeptem. Žmoulala jsem v rukách tu složku a zírala na Tora s vykulenýma očima. Rozhodně jsem nevypadala jako někdo, kdo si s tím vším bude vědět rady. Saša zaklel, nerozuměla jsem mu ani slovo.

„Tak dlouho, jak bude potřeba,“ řekl Toro úplně klidně. „Spěcháš někam?“

Spěchala jsem. Bylo třetího prosince. Spěchala jsem nakoupit dárky pro Amy, spěchala jsem zařídit několik vánočních večírků a pak jeden náš vlastní firemní, spěchala jsem sbalit věci a odletět na svátky k našim. Odpočinout si od všeho a být jen s rodinou.

Spěchala jsem za Amy.

„Ale Amy,“ hlesla jsem. Víc jsem říct nedokázala, zase jsem se rozbřečela.

„Neboj se.“ Něco v jeho hlase mě donutilo otřít si oči hřbetem ruky a zvednout hlavu. Přestože byl celou dobu dobrý herec, všechny ty jeho úsměvy, úšklebky a obličejje, teď vypadal upřímně. Jenže – věřte někomu takovému. „Když to půjde dobře, do Vánoc budeš s Amy spokojeně doma. A o ni bude do té doby dobře postaráno. Neublížil bych dítěti, to ti přísahám.“

„Unesls ji.“ Popotáhla jsem a bočním pohledem jsem zahlédla Sašův znechucený výraz.

„Je v pořádku a má si s kým hrát. Ber to jako zimní tábor, nebo tak něco.“

„Co když to nedokážu?“

„Řekl jsem, že dítěti bych neublížil.“ Pořád stejně přímý tón. Žádné divadýlko.

„Ale mně jo,“ doplnila jsem ho. Přikývl. Myslela bych, že se v tomhle okamžiku sesypu, místo toho mi došly slzy a já se dokázala narovnat. „A co uděláš s Amy?“

„Když to nezvládneš nebo když na tebe přijdou a postarají se o tebe sami, Amy zůstane tam, kde je. Bude mít novou rodinu. Časem si nevzpomene, že měla nějakou jinou matku.“

„A když ho zabiju? Když to dokážu a zmizím odtamtud a nikdo po mně nepůjde?“

„Tak ti Amy přivezeme a už mě nikdy neuvidíš. Nepůjdeš na policii, protože bys byla obviněná z vraždy. Oni nepůjdou na policii, protože nechtějí mít žádné další potíže. A my, my už vůbec nikam nepůjdeme. Všichni budeme jedna velká spokojená rodina.“

Ušklíbla jsem se. Rozesmál se nahlas, už zase hrál.

„No dobře, asi nebudeš chtít trávit Vánoce s námi, že.“ Pak se zase uklidnil. Ukázal prstem na složku. „Teď si to prostuduj. Ale ještě předtím buď tak hodná a použij koupelnu. Potřebujeme tvou fotku na řidičák a takhle flekatá bys nevypadala moc dobře.“

Vždycky jsem si myslela, že bych udělala cokoli, abych mohla ochránit nevinné lidi před padouchy a zločinci. I když už jsem nebyla ve službě, ctíla jsem zákon a nikdy jsem neprojela ani pitomou stopku. Nikdy jsem si nesedla do auta opilá. Nikdy jsem nikoho nenapadla, pokud nepočítám zásahy u policie.

A teď půjdu hrát někoho jiného, a jakmile budu mít příležitost, zabiju cizího chlapa.

Na chvílku mě napadlo, že je to možná tím, že je podle Tora mafián. Ale pak mi došlo, že i kdyby to byl makléř, lékař, učitel nebo reverend, šla bych do toho taky.

Už jsem chápala, co přesně znamená, když jste odhodlaní pro své dítě udělat *cokoli*.

Ostříhali mě. Jeden z těch dvou tichých hlídacích psů odněkud vytáhl kadeřnické nůžky a zkrátil mi vlasy jen po bradu. Vypadala jsem, jako bych se stříhala sama. Vypadala jsem jako debil, ale oběti domácího násilí nemívají dlouhé vlasy, aby je jejich trýznitel

neměl za co vláčet a držet. Myslela jsem, že to je celé, ale ošklivě jsem se spletla. Držet, neuhýbat před ranami, tentokrát přesně mířící pěsti, bylo těžké. Léta tréninku mi nedovolila jen tak sedět a držet, takže mě nakonec museli ti dva průměrní, nenápadní chlápci pevně držet, abych po Torovi nevystartovala.

„Neboj, Jo. Nemám ti to za zlé. Chápu tě,“ uklidňoval mě, když si otíral ruce do kapesníku. „Ale ty musíš taky pochopit mě. Je to pro tvoje dobro.“

„Neříkej mi Jo,“ zasípala jsem. Obličej jsem měla rozbolavělý, dolní ret napuchlý, pod pravým okem mi cukalo. Teprve teď jsem vypadala jako oběť napadení. Ne. Toro rozhodně nebyl můj přítel a nebude mi říkat Jo.

„Máš pravdu, zapomněl jsem se. Hodně štěstí, Jane.“

Jane Potterová, to bylo jméno na mém novém řidičáku. Nikdy by mě nenapadlo, že Toro je fanoušek Harryho.

Vyhodili mě z auta blok od azylového domu pro matky s dětmi vedeného nadací Italské slunce. Šla jsem čekat na okamžik vhodný k vraždě muže jménem Robert Bavetta.

Čekal jsem, že dveře do domu budou zavřené a zamknuté. Ode-mykaly se na dálku z recepcce, aby se sem nemohl dostat nikdo nevhodný, zvláště ne muži těch, co se tu schovávaly. Jenže dveře byly dokořán a zevnitř se ozýval jekot, který nezněl moc lidsky. Johnny se na mě překvapeně podíval a browning se mu v tlapě objevil dřív, než mě napadlo, jestli je vhodné se tam objevit s pistolí v ruce. Pokrčil jsem rameny.

Hlasitá rána, jako by někdo mrsknul něčím velkým a dřevěným o zeď, nás oba zarazila.

„Ty vole,“ řekl Johnny tázavým tónem, „ještě pořád jsme tu kvůli hysterický ženský, nebo sem mezitím vtrhla banda fotbalovejch chuligánů?“

Neodpověděl jsem, byla to jen řečnická otázka.

„Já ani nevím, která z těch dvou možností by se mi líbila méně,“ ušklíbl se a vydal se dovnitř.

Byl tam bordel. Rozházené papíry a tužky, převrhnuté židle, spolu se stolem určené pro nově příchozí. Hlavou mi blesklo, že by nebylo marné nechat je přivrtat k podlaze, nebo už to tu rovnou zrušit. Nikdy jsem úplně nepochopil, proč tenhle objekt vlastníme. Nedaly se přes to prát peníze, protože tudy žádné peníze netekly. Jen jsme platili zaměstnancům a starali se o elektřinu, vodu, teplo a plyn. Táta vždycky tvrdil, že to odvádí pozornost od těch méně přijatelných aktivit, ale podle mě bychom vypadali stejně bezúhonně, i kdybychom dvakrát za rok uspořádali bezplatnou žranici pro všechny potřebné a umyli bezdomovce.

Stůl byl u zdi. Pořád byl na nohách, takže s ním nikdo nehodil, ale rozhodně se s ním hýbalo. Za stolem stál člověk v jakési uniformě, vypadal jako hlídač z obchodního centra. Držel před sebou elektrický paralyzátor a ječel. To on vydával zvuky, které zněly jako ženský řev. Vřískal i teď, protože si ještě nevšiml, že jsme v místnosti. Křičel na ženu, která byla na druhé straně stolu zády k nám. Oháněla se po něm klávesnicí od počítače.

„Co to tu, do prdele, děláte?“ zahulákal Johnny dostatečně hlasitě, aby ho bylo slyšet. Zajistil browninga a schoval ho do podpažního pouzdra. Nadechl jsem se, abych se zeptal hlídače, proč ječí, ale tmavovláska s klávesnicí se otočila a já uviděl, že je zmlácená do krve. Pravou polovinu obličeje měla opuchlou a modrofialovou, na oko kvůli otoku nemohla vidět.

Nikdy jsem nepraštil ženu. Nikdy. Táta nás vychovával k úctě k ženám, k úctě k matce, což bylo občas docela těžké, ale dalo se to. Kdyby se Theresa někdy dozvěděla, že jsem já nebo Michael vztáhli ruku na holku, umlátíla by nás pánví, tím jsem si byl jistý. Když jsem viděl, jak zrasovaná tahle nebožačka je, dostal jsem neuvěřitelný vztek. A bylo mi jasné, že Johnny je na tom stejně.

Udělal krok k ní, automaticky, bezmyšlenkovitě. Natáhl ruku, jako by ji chtěl pohladit. „Kdo ti to –“

Nestihl větu doříct, protože se rozmáchla a vzala ho klávesnicí přes obličej. Naprosto nelogicky jsem si uvědomil, že je pravačka a že do toho dala dost síly. Jako by ten pohyb měla natrénovaný. Jako by se uměla ohnat třeba pálkou. Tak proč někoho nechala, aby ji tak zmlátil?

„Kurva,“ zaúpěl Johnny a zacouval vedle mě. Zpoza napevno přidělaného recepčního pultu vykoukla jedna z našich zaměstnankyň, Paula, Pauline, nebo tak nějak, a když nás uviděla, viditelně se jí ulevilo.

„Pane Bavetto!“ vykřikla. „To je ona!“ Ukázala přes pult na zbitou tmavovlásku.

„Jo, to mi došlo,“ ušklíbl jsem se. „Dobrá?“ Johnny kývl, ale držel si tvář. Tmavovláška mě pozorovala s vytřeštěným okem, pak zavrávala. Pustila klávesnici a složila se na zem. V tom pohybu bylo znát, jak moc je vysílená a vystrašená, a já netušil, jestli bude lepší zkusit ji uklidnit, nebo zůstat daleko od ní a nesahat na ni.

Něco zamumlala.

„Cože?“ Nerozuměl jsem jí ani slovo a chlap s paralyzérem začal překotně vyprávět, jak ho napadla. Mávl jsem rukou, abych ho umlčel, a čekal. Zvedla hlavu, všiml jsem si, že má čerstvou modřinu i na bradě, a zopakovala to:

„Omlouvám se.“ A pak začala brečet a drmolila: „Nechtěli mě sem vzít. Mrzí mě to. Nemůžu jít pryč. Nemůžu jít odsud!“

„Ježíši, ona brečí, dělej něco.“ Johnny vypadal zaskočeně.

Jestli nás něco dokáže zaručeně sejmout, je to zmlácená a brečící ženská. Tenhle den se rozhodně dostane mezi deset nejhorších v mém životě.

3.

Když mi ta protivná ženská na recepci doporučila najít si útulek pro bezdomovce, protože tohle je azylový dům pro matky s dětmi, a na slovo *děti* dala zvláštní důraz, měla jsem chuť vyběít si na ní tu hrůzu, která mě od dopoledne ledově svírala. Chtělo se mi ječet, že jsem matka a mám dítě, ale dokázala jsem se ovládnout. Znovu jsem jí zopakovala, že potřebuju místo, na které se za mnou můj přítel nedostane, a oni přece mají ochranku, ne? A ona znovu hluše trvala na tom, že je to tam pro matky s dětmi. Ať okamžitě opustím budovu.

Pořád jsem se snažila být hodná. Zlomená, zbitá, týraná žena. Pokorná a poslušná. Taková jsem měla být, jenže ta kráva mi to vůbec neulehčovala. Nakonec jsem se uchýlila k nereálným výhružkám, aby mě nemohla nechat zatknout; třeba že ji budu chodit strašit. S tímhle na policii zavolat nemohla. Když ani to nezabralo, dožadovala jsem se nadřízeného. Každý má nadřízeného a nadřízení nesnášejí, když musejí jednat s prostým lidem. Doufala jsem, že i její šéf raději řekne, ať mě tam pár dní nechá, než aby musel něco řešit osobně.

Místo toho na mě zavolala ochranku.

Ne. Takhle jsem si svůj příchod sem rozhodně nepředstavovala. Všechno to mělo proběhnout v poklidu, já bych uronila pár zoufalých slz, které by ani nebyly nuceně vytlačené, a pak bych už jen čekala, až odpadne recepční. Toro slíbil, že jí bude jen velmi špatně, ale nezemře. A o pár dní později, až se ukáže, jak schopná jsem asistentka, se udělá podobně zle i Bavettově osobní asistentce a já se k němu dostanu. Prý. Toro řekl, že se nemusím bát. Pokud udělám všechno tak, jak naplánoval, klapne to. Nako-

nec už jen počkám na správnou dobu a na zbraň a toho chlapa se zbavím.

Jenže se to všechno podělalo hned na začátku. Když na mě naběhl ten člověk v pytlovité uniformě a popadl mě za paži, aby mě vyvedl ven, zareagovala jsem bezmyšlenkovitě. Neměl žádný výcvik, neuměl žádné bojové umění. S heknutím sebou třískl o zem, ani jsem se nemusela moc snažit. A pak se mu v očích objevil vztek. V tu chvíli jsem měla chuť si povzdechnout. Jakmile se při sebemenší potyčce necháte ovládnout vztekem a proti vám je někdo, kdo dokáže zůstat klidný, jste jasní. Stejně jako teď on. Zatímco se hrabal na nohy, klidným hlasem jsem se mu omluvila a vysvětlila, že tu vážně zůstanu. A že mu nechci ublížit. Tu poslední větu jsem si asi mohla odpustit, protože ho rozzuřila ještě víc. Když se mým směrem pohnul tentokrát, bylo jasné, že mě chce dostat ven a zároveň mi ublížit.

Jako Jo bych mu nakopala zadek.

Jako Jane jsem byla neschopná chudinka. Ale nehodlala jsem se nechat znovu zmlátit. Takže jsem se s ním prala, ale jako ženská. Nehty, zuby, nefér údery a kopy. Nějak se mu povedlo chytit mě pod krkem a zatraceně pevně mě stiskl. V tu chvíli jsem se vykašlala na svou roli a sundala ho ze sebe jedním nacvičeným chvatem. Zbrkle se bránil, zřetelně jsem cítila, jak mu lupnul kloub prostředníčku. Pak už jen vím, že řval něco velice nehezkeho a oháněl se paralyzérem. Natlačil mě k recepci, kde ta pitomá husa konečně někomu zatelefonovala, aby se mi dostal na tělo. Tak jsem se natáhla po klávesnici a praštila ho poprvé. Do toho na mě ječela ta ženská a já si vybavila Amy s jejím malým růžovým notebookem, který přeříkává písmenka a zpívá písničky.

Nevím, jestli jsem to byla já, kdo rozházel židle. Jestli jsem se ho snažila zahnat do rohu tím stolem. Asi jo. Musela jsem být vážně psychicky v háji, když jsem nevěděla, co dělám. Pokud by se

něco takového stalo, dokud jsem ještě byla ve službě, hned by následovalo neplacené volno a psychotesty.

Nebyla jsem ve službě, takže jsem klidně mohla být labilní. A když se za mnou ozval hluboký mužský hlas a já uviděla hodně velikého chlápka, rozklepala jsem se. Za ním stál druhý, o něco mladší a o něco menší, i tak ale o kus vyšší než já. Ten blíž ke mně právě schovával do podpažního pouzdra zbraň. Nedokázala jsem zachytit, jaká je to značka. Pak napřáhl ruku a pohnul se mým směrem. Zareagovala jsem automaticky a praštila ho klávesnicí. Doteď jsem si neuvědomila, že ji ještě pořád svírám v ruce.

A pak ta ženská zavolala *pane Bavetto*. A ten tmavovlasý, který se držel vzadu, jí odpověděl. Až teď jsem se na něj podívala pořádně, jedním okem jsem vnímala podivně zkresleně. Jo. Přestože Torovy fotky nikdy nebyly zblízka a ten chlap na nich nebyl vidět úplně nejlíp, byla jsem si jistá.

Tohohle člověka mám zabít.

Najednou jsem seděla na zemi. Na chvíli jsem měla pocit, že se vážně zhrouťím, zblázním, rozbřečím se, všechno jim řeknu a pak budu mít celý život na to, abych oplakala Amy. Právě myšlenka na ni mě ale posunula dál. Najednou jsem zase byla schopná uvažovat čistě logicky. Došlo mi, že jsem se nechovala jako týraná žena. Že jsem udělala obrovskou chybu, když jsem se nechala vyprovokovat k boji s tím podělaným hlídačem, a že jsem rozhodně neměla trefit toho vyššího chlapa, nejspíš Bavettova bodyguarda, úderem, za který by se nemusel stydět profesionální hráč baseballu.

A udělala jsem jedinou správnou věc: rozbřečela jsem se.

Najednou to šlo. Najednou bylo možné mi přidělit pokoj. Recepční skákala, jak Bavetta pískal, ale dokázala se vzbouřit a prosadila, že budu v samostatném pokoji s vlastní koupelnou a vařičem, abych nemusela v kuchyni potkávat ostatní matky a děti a neděsila je. Spěšně dodala, že samozřejmě měla na mysli moje zranění. Dala jsem jí svůj řidičák, svůj nový řidičák, a huhňavým,

pokorným hlasem se jí omlouvala, stejně jako sekuriťákovi. Vůbec nevím, co to do mě vjelo, vážně mě to mrzí, jen jsem se hrozně bála a tak dále.

Bodyguard byl nejspíš tupec. Dostal ode mě ránu – už za to by ho měl Bavetta vyhodit, ten chlap vůbec nedělal svou práci – a teď dřepěl metr ode mě a tvrdil, jak ho mrzí, že mě tak vyděsil. A že jestli mu to dovolím, zvedl by mě a odnesl do pokoje. Ale jestli nechci, aby na mě sahal, může mě odnést Bavetta.

Napadlo mě, jak moc jsem si to všechno usnadnila. Čekala jsem, že Bavetta bude podezřívavý, paranoidní člověk s perfektně vycvičenou ochrankou, ale kdybych teď kývla, ten dobrák mě vezme do náruče a dopraví do pokoje.

Dokážu to. V tu chvíli jsem si byla jistá. A obrovsky se mi ulevilo. Amy bude v pořádku. Budeme v pořádku. Zmizíme z pitomého New Yorku a už nikdy se sem nevrátíme.

„Madam, můžu vás vzít?“ zopakoval bodyguard. Jen jsem zavrtěla hlavou. Přestože mně osobně by to nevadilo, týraná Jane na sebe nenechá sahat cizí chlapy. Zvedla jsem se ze země. Až teď, když se adrenalin vyčerpal, jsem si uvědomila, jak moc mě všechno bolí. Neměla jsem nic zlomeného ani přeraženého, na to si dával Toro pozor. Potřeboval, abych byla schopná fungovat. Ale naraženiny jsou mnohem bolestivější a ten tělocvik s hlídačem mě dodělal. Bolestivé zasténání jsem ani nemusela hrát.

„Máme zavolat sanitku?“ zeptal se Bavetta.

„Ne!“ vyhrkla jsem až moc rychle. Musím zůstat tady, rozhodně nepotřebuju odvézt na pohotovost na rentgeny a kdo ví co. Navíc si nejsem jistá, jak by se jim líbilo, že Jane Potterová nezná číslo svého sociálního pojištění. Bavetta se zamračil a zkoumal můj zraněný obličej. „Nic mi není,“ zamumlala jsem. To týrané ženy říkají, ne? Že zakoply a zřítily se ze schodů. Že jim na záda spadla rozžhavená žehlička, několikrát. Nebo se omylem praštily litinovou pávní tak, že si přerazily čelist.

Naklonil se ke mně blíž, takže jsem si mohla levým okem prohlédnout jeho tvář pěkně zblízka. Vypadal dobře. V takovém obleku by vypadal dobře každý muž, ale z něj sebejistota přímo sálala. Dovedla jsem si představit, jak si omotá kolem prstu slečny, a když jim ukáže svou peněženku, s radostí se mu omotají i kolem něčeho jiného. Toro měl pravdu, luxusní šlapka by mi neprošla.

„Když mi řeknete, kde ho najdu, postarám se, aby už vám neublížil,“ řekl potichu. Překvapil mě. Vlastně mě dostal už tím, že sem přijel, ale tahle nabídka rozhodně nebyla tím, co se dalo čekat od mafiánského synka. Nedovedla jsem si vybavit nikoho, kdo by tohle nabídl. Možná David, pedantský a vždycky spravedlivý šéf. Kluci od policie by to neudělali, protože věděli, co by jim hrozilo. Pokud bych vážně byla týraná žena, nedovedla bych si jako úkryt představit lepší místo. Mafián Bavetta, co se kromě konkurence s radostí zbaví i kreténských násilnických manželů.

„Nevím, o čem mluvíte,“ hlesla jsem nakonec. Ta chvilka váhání vypadala uvěřitelně. Mám, nebo nemám prásknout, kdo mi tohle udělal? Nemám, jistě že nemám.

Podíval se stranou a odfrkl si. Pak nařídil recepční, aby mě odvedla do pokoje.

Když jsem se za ní vyploužila na chodbu, slyšela jsem, jak hlídač dostal padáka. Bylo mi ho trochu líto.

Pokoj byl ve skutečnosti miniaturní garsonka. Vešel se sem rozkládací dvoumístný gauč, skříň a sklápěcí jídelní stůl, přišroubovaný ke zdi. Dál tu byly dvě židle a malá chladnička, na které stál dvouplotýnkový vařič, a mikrovlnka. A vedle koupelna se sprchovým koutem, záchodem a umyvadlem. Nad umyvadlem bylo zrcadlo a já se mohla podívat, jak vypadám.

Hrozně. Teď, když jsem si mohla prohlédnout oteklé pravé oko a modřinu, která rozkvetla kolem něj, přes spánek až do vlasů a pod ním prakticky až na úroveň horního rtu, jsem se docela divila, že to ustála jak kost, tak oko samotné. V obojí jsem měla

nějaký škrábanec, ze kterého muselo téct docela dost krve, soudě podle té zaschlé. Vypadalo to, jako kdyby tam byla hluboká rána, ale ve skutečnosti jsem o ní ani nevěděla, splynula s ostatní bolestí. Tohle Toro musel někde trénovat. Levé oko bylo v pořádku, i když modrá duhovka vypadala ve fialovočerveném a hodně bledém obličejí trochu přízračně. Vlasy jsem měla neuvěřitelně ošukbané, doopravdy to vypadalo, jako bych se stříhala sama. Zkusila jsem si je shrnout za uši, ale o to víc byly vidět modřiny. Došlo mi, že s tím nic neudělám, spíš se budu muset ostříhat úplně nakrátko, až se odsud dostanu.

Až zabiju člověka.

Zatřepala jsem hlavou, abych tyhle myšlenky zahнала. Blbý nápad – málem jsem omdlela. Podél zdí jsem dotápala k oknu a byla vděčná, že se dá otevřít. Trocha studeného vzduchu mi udělá dobře. Pokoj měl okno na čelní straně budovy, takže jsem měla jako na dlani velké tmavé SUV, nejspíš mercedes, ale ve tmě jsem to nedokázala určit jistě. A taky už jsem pár let nepotřebovala mít přehled o značkách aut. Bavetta se svým nepovedeným bodyguardem právě nasedali.

Kdybych měla pistoli, mohlo teď být po všem.

Opřela jsem si pravou tvář, rozpálenou vší tou bolestí, o okenní tabuli a hned se mi ulevilo. Stála jsem tam a uvažovala – kdybych měla pistoli, mohla bych ho zabít právě teď, ale jeho bodyguard by poznal, odkud šel výstřel, a já bych se odsud nedostala živá.

Ten hajzl Toro to měl všechno zatraceně dobře promyšlené. Takže tu opravdu musím sedět a čekat.

Když jsem za sebou zabouchl dveře, měl jsem pocit, že už ani nedojdu do postele. Pekelně dlouhý den. Jednání se *strýčky* o blbos-tech, přerozdělování pravomocí, řešení přestupků a provinění, vymýšlení strategií na další roky – kde to jsme? Štvalo mě, že jsem tam musel být, i tátovo předstírání, jak nemá čas, aby mě tam

dostal. Abych se plně zapojil, aby si ostatní zvykli jednat se mnou. Měl jsem to, po čem třeba Tony Galiani toužil už tak deset let: plnou důvěru svého otce. A bylo mi to fuk.

A když už jsme se konečně rozloučili a já měl za sebou všechny ty rádoby přátelské chlapské stisky rukou a ramen a pár fakt otravných objetí, musel jsem řešit tu zbitou holku. Holku, co v sobě měla dost síly a odvahy, aby seřezala hlídače a praštila Johnnyho do obličeje, ale přesto se nechávala nejspíš už delší dobu mlátit od někoho, s kým žila. Nechápal jsem to. Nabídl jsem jí, že se o to můžeme postarat, ale odmítla. Ne, neodmítla. Zaváhala a pak řekla, že neví, o čem mluvím. Bála se ho. Pobavilo mě, že se ho bála víc než mě. Ale nepobavilo mě to natolik, abych se zasmál.

Do postele jsem se dostal skoro ve tři.

Byly dny, kdy jsem svou *práci* nesnášel.

Druhý den jsem musel za tátou, zpravit ho o průběhu setkání. Čekal na mě doma, jako bychom se nemohli setkat v kanceláři, v jedné z mnoha. Na druhou stranu, Sue z toho určitě měla radost. V noci jsem jí vysadil Johnnyho doma a řekl mu, že ho chci vidět nejdřív po víkendu. Na schůzku s tátou jsem ho nepotřeboval a o víkendu jsem měl v plánu prostě jen spát.

Když jsem vystoupil z výtahu a ucítil vůni jídla, nálada se mi trochu zlepšila. U mě doma to voní leda tak osvěžovačem vzduchu, který tam nechává uklízečka. Zamířil jsem rovnou do kuchyně ke kávovaru. Theresa si broukala nad hrncem s nějakou omáčkou a nezaznamenala, že jsem přišel, dokud jsem nezaklapl dvířka od skříňky s hrnký. Nadskočila a vyjekla jako někdo o mnoho desítek let mladší.

Tohle mě dokázalo rozesmát.

Na oko vztekla si založila ruce v bok, v pravé pořád vařečku. Mračila se a já měl na chvíli pocit, že jsem zase malý kluk a právě jsem jí snědl kastrol čokoládové polevy. Zrovna teď je mi skvěle, ale za půl hodiny budu zvracet a nebude to hezký pocit.

„Jsem vážně ráda, že se bavíš, Roberte,“ sepsula mě, ale pak naklonila hlavu na stranu a usmála se. Celý život jsem ji vnímal jako člena rodiny. Čas ukázal, že se toho naučila opravdu dost, když vymyslela, kam schovat Michaela a Paige. Zírali jsme na ni s bráchou jako solné sloupy a ona se svým typickým úsměvem koukala z okna a počítala, kolik je právě hodin v Itálii a jestli svého synovce, nebo co vlastně je, nevzbudí uprostřed noci.

A my měli pocit, jak jsme nenápadní, neprůstřelní, nezjistitelní a nevystopovatelní.

„Omlouvám se, fakt.“

„Nemyslíš to tak, pořád se směješ! Nedělej ze mě starou husu, Roberte.“

„Směju se, protože jsem si vzpomněl, jak jsem snědl tu polevu,“ přiznal jsem. Znovu na mě zahrozila, přestože to bylo určitě dvacet let.

„Měl jsi štěstí, že ti bylo tak zle, jinak bych tě seřezala.“

Věděl jsem, že by to neudělala. Hartusila v podstatě pořád, a nebylo se čemu divit, ale v životě by na nás nevztáhla ruku. Theresa byla laskavá a velmi hlasitá.

A já jsem patetický.

„Co včera, jak jsi to zvládnul?“ Opravdu ji to zajímalo. Řekl jsem jí ve zkratce, jak to probíhalo. Vztahy, které byly doteď v pořádku, jsou v pořádku dál, ty napjaté jsem nejspíš svým ignorantstvím a nedostatkem úcty k ostatním ještě víc vyostřil. Bylo mi to vcelku jedno. Theresa, dlouhé roky skrytá odbornice na vztahy ve městě, mi potvrdila, co jsem si myslel. Nemělo cenu řešit vztahy s lidmi, na kterých mi nezáleželo. Jedna z rodin v životě nehnula prstem, aby pomohla komukoliv dalšímu – vážně jsem nechápal, proč je tolerujeme. Nad espressem a pistáciovým zákuskem jsme se shodli, že si mám všimnout jen Galianiho a Sarta, ostatní nakonec stejně udělají to, co budou chtít tihle dva a táta. Potažmo já.

Nakonec jsme jen tiše seděli a zírali z okna. Byl jsem sentimentální, ale poslední dva roky jsem s ní trávil čas ještě raději než kdy dřív. Ona a Johnny. S ním jsem o *nich* mluvil, občas se zeptal a já odpovídal. S Theresou nikdy. Věděl jsem, že zrovna teď, zatímco koukáme z okna, na ně myslíme oba.

Když jsem z chodby uslyšel podpatky, povzdechl jsem si. Theresa, vzhledem ke svému věku a postavě neuvěřitelně mrštně, sklouzla z vysoké židle a zamířila k lince. Vzala do ruky nůž a rychle přesně ve chvíli, kdy se mi za zády ozval nabroušený matčin hlas:

„Čekáme na tebe. Až se dodíváš z okna a budeš mít chvíli čas, byl bys tak laskav a dorazil za námi?“

„Zkus se vytrazit před obědem,“ řekla Theresa, když zvuk podpatků zmizel v dálce. „Dostala jsem za úkol uvařit něco ne moc kalorického.“

„Takže mi to nebude chutnat? Nebo proč mám zmizet?“ Hodila po mně utěrku.

„Jistěže by ti to chutnalo, ale přemýšlej trochu.“ Když jsem nereagoval dostatečně rychle, zamračila se: „Roberte Bavetto, někdy vážně nechápu, že si dokážeš sám zavázat tkaničky!“

„Nemluv se mnou jako s dítětem,“ zavrčel jsem. Občas to s péčí trochu přeháněla.

„Nízkokalorické jídlo mám uvařit pro štíhlou slečnu, co moc nejí,“ řekla nevinně. A mně to konečně docvaklo.

Další namlouvací oběd.

4.

Dřív mi čekání nikdy nevadilo. Před pár lety jsem dokázala sedět v autě a čekat hodiny. Čekat v bytě, až budu moct nastoupit do akce, jsem zvládala i celé dny. Pořád jsme na něco čekali a mně to nevadilo, byla to součást práce.

Až teď jsem pochopila přirovnání jako lev v kleci.

Pět kroků od dveří k oknu. Otočit, pět kroků zpátky ke dveřím. Nebo čtyři kroky od dveří do koupelny ke zdi. A když jsem si otevřela dveře do koupelny, měla jsem další krok k dobru. Sem, tam. Sem, tam. Jen zvuk podrážek a hysterie, která mě pozvolna šířala.

Pomaloučku jsem přestávala zvládat pozitivní myšlení. Snažila jsem se většinu noci myslet jen na Amy a na to, jak se sebereme a zmizíme co nejdál odtud, dokud mě někdy nad ránem nepřemohl spánek, podobný spíš bezvědomí. Jenže v sedm už jsem zase byla vzhůru a nedokázala zůstat klidná. Nešlo si říct, že prostě počkám a pak udělám, co se po mně chce. Takhle to nefungovalo. Už jsem chápala, proč bylo v metodických příručkách prakticky všech oddělení policie uvedeno, že jakmile je do případu kdokoliv osobně zainteresován, musejí ho okamžitě stáhnout. Pokud jde o rodinu, všechno ostatní přestává být důležité.

Byla jsem si jistá, že kdyby se tu teď Bavetta objevil, zabila bych ho bez ohledu na následky. Nejspíš bych byla schopná se odtud dostat i přes jeho bodyguarda nebo přes kohokoliv dalšího, kdo by se mi postavil do cesty.

Sama sebe jsem za to zjištění nenáviděla. Proboha, opravdu si představuju, že holýma rukama zpacifikuju mnohem větší a těžší chlapy, kteří se navíc určitě umějí bránit?! Vážně si maluju, jak

Bavettovi lámu vaz? Ano, já vím, před bojem je dobré si útok nejdřív představit, aby se člověk mohl dostatečně připravit – ale tohle?

Popírala jsem vše, co jsem se kdy naučila. V co jsem věřila.

Jenže to všechno vůbec nebylo důležité. Šlo jen o jednu jedinou bytost, šlo o Amy a o to, abych ji dostala do bezpečí. Nic dalšího pro mě nemělo smysl.

Stačilo pět hodin.

Po poledni už jsem si nebyla jistá, jestli ještě *mám* sama sebe. Zírala jsem do zrcadla na obličej, který měl být můj, ale vypadal cize. Křečovitě jsem svírala umyvadlo a opakovala si, kdo jsem.

Napadlo mě, že by možná bylo mnohem jednodušší, kdybych to vzdala rovnou. Slíbil, že se o Amy postará. Ale představa Amy, jak vyrůstá v cizí rodině s cizími lidmi, spřaženými s tím sráčem, mě zase probrala. Na chvílku.

„Vzchop se!“

Je to možné? Za necelé čtyři roky, co jsem pryč od sboru, se ze mě stala takováhle troska?

Ale oni mají Amy...

Toro musel vědět, jak mi bude. Tohle mučení mi k němu naprosto sedělo.

Z hrozného odpoledního spánku, ve kterém se střídala jedna noční můra s druhou, ještě horší, mě vytrhlo zaťukání na dveře. Byla jsem zmatená a trvalo mi dobrých deset vteřin, než mi došlo, kde jsem, a všechno zapadlo do správných souvislostí. Deset vteřin naprostého chaosu, který ale byl mnohem příjemnější než uvědomění. Než jsem se stihla znovu začít utápět v zoufalství, klepání se ozvalo ještě jednou.

A s ním i ženský hlas:

„Paní Potterová? Jste v pořádku?“

Samozřejmě že nejsem.

„Už jdu.“ Hlas jsem měla slabý a ochraptělý. Uvědomila jsem

si, že naposledy jsem jedla a pila před víc než čtyřiceti hodinami. Jasně, k šílenství ještě navíc dehydratace. Jsem fakt pitomá.

Odemkla jsem a opatrně pootevřela dveře. Žena za nimi se tvářila obezřetně, asi jí řekli, co jsem zač, přesto vypadala mile. Do konce se usmívala. Byla menší než já, což nebylo nic nezvyklého. Věk nejspíš mezi třiceti a pětatřiceti a už na první pohled vypadala italsky. Italské slunce si evidentně dávalo záležet na tom, kdo pro ně pracuje.

„Jak vám je?“ zeptala se. Chtělo se mi vychrlit, že hrozně. Že se cítím jako mrtvá. Místo toho jsem jen pokrčila rameny a zachraptěla:

„Jde to.“

„Byla jste si pro něco k jídlu? Paula z noční směny mi ráno líčila, jak nemáte povolený vstup do kuchyně, ale klidně si tam zajděte. Nebo chcete přinést seznam restaurací, které rozvážejí jídlo? Máte nějaké peníze? Jestli ne, dá se to zařídit.“

Normálně by mi asi vadilo, že na mě takhle chrlí tolik věcí prakticky bez nadechnutí. Že předpokládá, že jsem úplně neschopná a nemožná. Jenže tentokrát jsem neschopná a nemožná opravdu byla – a její starost o mě byla přesně to, co jsem potřebovala. Víc toho říct nestihla. Najednou jsem jí visela kolem krku, ačkoliv jsem si na doteky a objetí nikdy moc nepotrpěla, a vzlykala jsem jí na rameni. Neřekla ani slovo, jen mě chlácholivě hladila po zádech a šeptala, že teď už bude všechno v pořádku.

Jmenovala se Helena. Kromě práce recepční byla také vedoucí celého azylového domu. Vzala mě s sebou do kanceláře a nenaléhala, abych jí o sobě něco řekla. Objednala pizzu, nejlepší, jakou jsem kdy jedla. Nevím, jakou měrou za to mohl můj obrovský hlad, ale měla jsem chuť zlíbat nohy tomu, kdo ji vytvořil. Když jsem se najedla, vypila půllitr přivezené koly a v pořádku ještě rozklepaných rukou svírala hrnek s kafem, položila na stůl balíček s mým jménem. Tedy s tím náhradním. Nestihla jsem

uvažovat o správné reakci. Ztuhla jsem a s podezřením tu věc pozorovala.

„Ví někdo, že jste tady, Jane?“ zeptala se naléhavě. Netušila jsem, co odpovědět. O nějaké poště nepadlo ani slovo. Ale ten balík se mi měl dostat do rukou, takže jsem přikývla. „Váš manžel?“

„Ne, ten neví, kde jsem.“

„Dobře,“ přikývla. „Tak to tak nechte, prosím. Je lepší, když o vás bude vědět co nejméně lidí z vašeho okolí, než se situace nějak upraví. Máte v plánu ji nějak řešit, že? V noci jste prý odmítla policii i záchranku.“

Zavřela jsem unaveně oči. Taky jsem odmítla jejich šéfa – jestlipak ví o tom, že to není žádný svatoušek?

„Vyřeším to. Jen si potřebuju chvíli odpočinout,“ slíbila jsem.

„Nevracejte se k němu, Jane. Pokud vám byl schopný udělat tohle, udělá to znovu.“ Přikývla jsem s pohledem upřeným na balíček. Co v něm asi je? Co mi poslal? „Jane?“ Zvedla jsem k ní oči, otok na pravém víčku splaskl a už jsem ho dokázala trochu otevřít. „Nikdy, prosím vás, nikdy to nezkoušejte urovnat tím, že byste otěhotněla. Prosím.“

Chvíli to vypadalo, že se zase rozbřečím. Nakonec jsem to rozdýchala a hořce se zasmála.

„Ne, to rozhodně nehodlám.“

S balíčkem v ruce jsem se odvěkla zpátky do pokoje. Dveře jsem za sebou zamykala s úplně ledovými rukama. V té zásilce mohlo být cokoliv a mě až cestou sem napadlo, že u Tora pod pojmem cokoliv musím rozumět opravdu... cokoliv. A plíživá hrůza byla zpátky. Tvrdil, že Amy neublíží, ale co když... Jestli se na ni jen křivě podívá, zabiju ho. Přísahám. Jedna nebo dvě vraždy, to už je jedno.

Papír z balíčku jsem strhávala se slzami v očích. Tak moc jsem se bála toho, co najdu. Jídlo a kafe mi pomohlo jen na chvíli. Teď byla všechna ta úzkost zpět.

Když se z krabice ozvalo zvonění mobilu, ulevilo se mi tak, až jsem si kecla na zem.

Vypadala dobře. Vlastně vypadala víc než dobře. Světlé vlasy, trochu do zrzava, velké modré oči a postava, která vyloženě lákala. Čekal jsem, že se objeví některá z *Drahocenných*, co daly jméno prvnímu vrhu štěnat na Hidden Vineyard. Naštěstí už zřejmě matka pochopila, k čemu vlastně šlapky jsou. Nejnovější návnada byla kurátorkou kontroverzní výstavy evropských umělců. Žena, která s nadšením vystavuje plastovou hromadu hoven a fotky lidí s chybějícími částmi těl.

Milovnice umění se jmenovala Elizabeth a krásně si rozuměla s máti. Zatímco táta mlčel a jedl, ony dvě cvrlikaly o komsi, kdo má podle nich zářnou budoucnost na dosah ruky.

Ve většině rodin by byl fakt, že si potenciální tchýně a snacha rozumějí, důvodem k oslavě. V našem případě to byl spíš důvod k útěku. Jasně, ať si Treasure myslí, jak si s matkou rozumí – u ní je to jedno. Ale Elizabeth a její pohledy a úsměvy, Elizabeth, která se se mnou vyspí zadarmo, ale pro mě to bude mít mnohem dalekosáhlejší důsledky... Proto jsou slečny Drahocenné tisíckrát lepší. Až na Treasure vědí, kde je jejich místo. A taky vědí, že *Pretty Woman* je jen pohádka.

Dojeda jsem, jak nejrychleji to šlo. Ignoroval jsem matčiny nenápadné posunky i následné velmi nápadné odkašlávání, dokonce jsem odmítl dezert. To už nevydržela a zeptala se:

„Někam spěcháš, Roberte? Dnes nejsi zrovna společenský.“

Polkl jsem první větu, co mi málem vylítla z pusy. I tu druhou jsem radši zapomněl. Nakonec jsem jen zabručel, že mám práci, a dopil vodu. Mnohem radši bych teď pil něco silnějšího, ale ještě jsem se potřeboval dostat domů.

„To nemyslíš vážně?“

„Alesso,“ zasáhl táta. Vztekla se k němu obrátila:

„Co? Máme společnost!“

„Ty máš společnost,“ řekli jsme oba najednou. Udělalo mi to škodolibou radost. Čekal jsem, že vybuchne a začne ječet, ale před návštěvou chtěla zachovat dekórum. Bylo mi jasné, že i táta se pokusí zmizet co nejdřív, ještě před Elizabethiným odchodem. Trochu jsem litoval Theresu, která to bude poslouchat. Naštěstí jen z dálky, matka si nikdy nechodila stěžovat zaměstnancům.

„Elizabeth tu bude celý víkend a nemá se jak zabavit.“ Pořád ještě se snažila znít relativně mile. Věděl jsem, že nejlepší by bylo mlčet, ale nemohl jsem si pomoci:

„Tak to má štěstí, že ty taky nemáš o víkendu nic na práci.“ Jeden zářivý úsměv, ze kterého by se každé normální mámě rozklepala kolena. Ta moje se zamračila. Elizabeth vypadala, že neví, co dělat. Nedivil jsem se – tahle komedie nebyla moc zábavná.

„Roberte, chovej se jako člověk,“ nedala se máti. „Dobře víš, že Elizabeth tu není kvůli mně. Líbíš se jí a hodili byste se k sobě.“

Musel jsem se uchechnout. Podíval jsem se na Elizabeth, zoufale porcující svůj zákusek na mikročástice, jen aby byla něčím zaměstnaná, a omluvil se jí:

„Vážně mě to mrzí. Nic proti tobě nemám, jen nesnáším, když mi matka někoho dohazuje.“ Usmála se, ale mlčela. Postavil jsem se a naklonil k matce:

„Jsem vážně zvědavý, jestli jsi slečně Elizabeth řekla, čím se živím.“

Neviděl jsem, jak se zatvářila. Nečekal jsem na její reakci. Stiskl jsem tátovi rameno, koneckonců, on je její manžel, tak ať si to nějak srovná, a vypadl jsem z jídelny.

„Počkej.“ Už jsem byl skoro ve výtahu, když mě doběhla Theresa s dřevěnou přepravkou od zeleniny.

„To mám vzít do popelnice?“ zeptal jsem se, a kdyby řekla ano, byla by to ta nejvtipnější věc za dnešní den. Zamračila se. „Dobře, už mlčím,“ vycouval jsem, když přišla blíž a já zjistil, že bedýnka

je plná plastových dóz na potraviny. Nabalila mi jídlo na celý víkend. Chvilku jsem na ni zíral a přemýšlel, jak moc divné by bylo, kdybych ji objal.

„Stejně si tě jednou vezmu,“ mrkl jsem na ni nakonec. Rozchechtala se:

„To by ti Paolo dal!“

„Podplatil bych ho,“ navrhl jsem. Její manžel byl na pohled tichý a klidný starší pán, ale bylo mi jasné, že aby vydržel takovou dobu s Theresou, muselo v něm být mnohem víc. „Určitě by si od tebe rád odpočinul.“

„Ještě chvíli mě zlob a zařídím, aby se slečna Elizabeth dozvěděla, kde bydlíš!“

„Jsi podlá,“ obvinil jsem ji. Vypadala spokojeně.

Domů jsem dorazil tak brzo, že jsem potkal denního recepčního. Oba jsme vypadali velmi zmateně. Položil jsem přepravku na linku v kuchyni, a jakmile jsem si sundal sako a kravatu a povolil vrchní dva knoflíky u košile, s klukovským nadšením jsem otevřel všechny ty krabice a prozkoumal, co jsem dostal. Theresa na víčka dokonce nalepila lístky s nápisy jako *sobota – snídaně, neděle – večeře*. Ve stoje jsem spořádal nedělní snídani a bylo mi to jedno. Stejně musela vědět, že to tak dopadne.

Pak jsem ze sebe shodil zbytek obleku a natáhl triko s logem AC/DC, které mělo svá nejlepší léta už dobrou dekádu za sebou. Venku začalo sněžit, ale svátky a zima celkově mi byly tak nějak ukradené. Při představě Vánoc u našich mi nebylo úplně nejlíp a čím dál častěji se mi vybavovala Johnnyho rada, ať se do prdele seberu a někam vypadnu. Někam do tepla, dodával a významně zvedal obočí. Jo, teplo by bylo fajn, ale nedovedl jsem si představit, že zamířím do Florencie. Bylo to zbytečně riskantní. Přestože se tu za poslední dva roky řešily jen potíže s feťáky a podělanými dealery, člověk si nikdy nemohl být jistý. Bylo by zatraceně zbytečné přivléct někoho k Mikeovi a Paige. Kdyby se to prova-

lilo, kdyby se zjistilo, že to všechno bylo nahrané, táta by mě nejspíš zabil.

Takže do tepla klidně, ale někam na druhý konec světa. Dají se touhle dobou sehnat ještě nějaké zájezdy? Po chvíli hledání jsem našel to pravé. Ideální místo ke strávení svátků plných pohody, lásky a ostatních keců.

Thajsko.

Přes den si vyčistit hlavu na pláži nebo na výletech po okolí a večer... No, večer si vyčistit hlavu úplně jinak.

Na chvílku mě napadlo, že bych se nad sebou měl možná zamyslet. Pak mě to přešlo. Zasloužím si dovolenou. Pořádnou dovolenou. Tohle všechno už mi vážně leze na mozek. Lezlo to už dlouho, jenže nebyla šance, jak z toho ven. Brácha ji dostal, a já tu jsem, pořád, stejně nasraný a utahaný. Semletý, vyhořelý, a ještě ke všemu sebelítostivý. Jo. Nechat si vyšukat mozek z hlavy našťestí ještě zabírá. Otázka je, na jak dlouho.

Objednal jsem pobyt a zaplatil zálohu. Vědomí, že se matka zblázní, až zjistí, že nebudu doma, mě bavilo. A když budu pryč, Johnny bude mít volno, takže si užije Sue a Tommyho. Aspoň někomu bude dobře.

Zaklapl jsem notebook, abych se nepodíval na jejich web. Místo toho jsem se pohodlně usadil do velkého koženého křesla v obýváku, které bych si s sebou stoprocentně vzal na opuštěný ostrov. Vzal jsem do ruky ovladač od playstation a šel na setkání s Vetřelci.

Sex a hry.

Tomu říkám život.